

tedy dovolávala ustanovení §u 57 vyr. ř. a čl. III. nov. čís. 99/1923 a jest zřejmo, že, majíc již po ruce exekuční titul, mohla zažádati o exekuci k vydobytí původní zbytkové pohledávky. Rekursní soud, přihlížeje k úřednímu záznamu ve spise ze dne 17. ledna 1927, poukazuje na to, že vyrovnací řízení ještě není skončeno soudním výrokem. Podle §u 10 (1) vyr. řádu nemůže ovšem po zahájení řízení nabyto býti pro pohledávku za dlužníkem soudcovského práva zástavního ani práva na uspokojení na věcech jemu náležejících a to zajisté až do té doby, pokud vyrovnací řízení nebylo pravoplatně skončeno nebo zastaveno (§§ 55 a 56, vyr. ř., srov. též rozh. č. 2235 a 4642 sb. n. s.). Avšak podle onoho úředního záznamu jest potvrzení vyrovnání již pravoplatným a jen formální skončení vyrovnacího řízení nebylo prý dosud možným. Avšak usnesení podle §u 55 vyr. řádu předpokládá již pravoplatně potvrzené vyrovnání, jehož opětne přezkoumávání není již dovoleno, netvoří tedy pravoplatnosti vyrovnání, nýbrž usnesení podle §u 49 vyr. ř., když nabylo právní moci, činí uzavřené vyrovnání právně účinným (rozh. čís. 5639 a 6071). Vyrovnací dlužník musí tedy dodržeti vyrovnání, bylo-li již pravoplatně potvrzeno, bez ohledu na to, že vyrovnací řízení nebv o ještě formálně prohlášeno za skončené. Nedodržel-li však vyrovnání včas a úplně, nastávají účinky § 57 vyr. ř. a čl. III. nov. Povinná strana v rekursu proti povolení exekuce uváděla toliko, že exekuce neměla býti podle § 10 vyr. řádu povolena, poněvadž vyrovnací řízení dosud nebylo pravoplatně prohlášeno za skončené. Tvrzení toto mělo by význam, kdyby mezitím nebyly již nastaly účinky podle § 57 vyr. ř. a čl. III. nov. Proti podstatnému tvrzení v exekuční žádosti o nesplnění pravoplatného vyrovnání a obživenutí původní zbytkové pohledávky se povinná strana nebránila. Dovolací rekurs jest tedy po této stránce odůvodněn a bylo mu vyhověti.

Čís. 6987.

Exekuci vyklizením na základě usnesení, jímž bylo dáno soudní svolení k výpovědi podle zákona na ochranu nájemců a do něhož byl vznesen rekurs, nelze povolití před uplynutím dne, kdy bylo dlužníku doručeno potvrzující usnesení rekursního soudu.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R II 105/27.)

Exekuci vyklizením soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Povolení exekuce stalo se proti předpisu § 7 ex. ř., před uplynutím lhůty k plnění. Titulem exekučním jest usnesení první stolice ze dne 2. prosince 1926, jímž bylo dáno svolení k výpovědi a dlužníku uloženo, by byl nejpozději dne 3. ledna 1927 o 12. hodině polední vyklidil a

úplně vyklizený stěžovateli odevzdal. Rekursní soud usnesením ze dne 4. února 1927 potvrdil toto usnesení v plném obsahu a nezměnil a ani jinak neupravil lhůtu k plnění již uplynulou. Usnesení toto bylo straně povinné doručeno dne 7. února 1927, a již v týž den povolil soud první stolice k návrhu strany vypovídající exekuci vyklizením. Ale svolení k výpovědi bylo dáno v řízení nesporném podle §u 4 zákona o ochraně nájemníků, a proto tu platí předpis § 12 druhý odstavec nesp. pat., podle něhož, jakmile jest do usnesení nesporného soudce podána stížnost, nelze je až do rozhodnutí o stížnosti vykonati. Tím prodlužuje se lhůta k plnění až do rozhodnutí o stížnosti. Koncem doby »až do rozhodnutí o stížnosti« nelze rozuměti den neveřejného sezení, kdy rekursní soud o stížnosti rozhodne a usnesení své datuje, ani den (v tomto případě 6. února 1927), kdy vyřízení rekursního soudu došlo na soud první stolice, nýbrž den, kdy ono rozhodnutí nabývá na venek působnosti proti té které straně, to jest teprve den doručení. Doručení samo neděje se pak s vyznačením hodiny doručení, což není ani v § 88 a násl. c. ř. s. ani v § 88 zák. o org. soudní, ani v jednacím řádě předepsáno. Poukázati pak jest na předpis § 125 c. ř. s. a také na hmotněprávní předpis § 903 obč. zák., podle něhož právní následky nesplnění závazku nastanou teprve uplynutím posledního dne lhůty. Tudíž před uplynutím dne, kdy se stalo doručení rozhodnutí druhé stolice, nebylo exekuci povoliti.

Čís. 6988.

Cesta z nouze (zákon ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák.).

V řízení o propůjčení nezbytné cesty není přípustným rekurs do usnesení rekursního soudu, jímž v důvodech žádost o cestu z nouze uznána odůvodněnou a proto prvému soudu bylo nařízeno, by doplnil řízení v otázce odškodného.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1927, R II 108/27.)

Návrh, by byla povolena nezbytná cesta, soud první stolice zamítl. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by ve věci dále jednal a znovu rozhodl, vysloviv v důvodech, že jsou zde podmínky propůjčení cesty z nouze, neshledav však věc objasněnou v otázce odškodného. Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud odmítl jako nepřipustný. Důvody: Ustanovení § 16 zákona ze dne 7. července 1896, čís. 140 ř. zák. o zřízení nezbytných cest, podle něhož rozhodnutí v tomto řízení vydané lze napadnouti pouze rekurem, předpokládá, jak vysvitá z ustanovení § 17 zákona, rozhodnutí, jímž se ve smyslu § 15 případ věcně řeší a řízení o zřízení nezbytné cesty ukončuje a stanoví odškodné, jež uchazeč má zaplatiti za nezbytnou cestu. Napadati usnesení rekursního soudu, jímž se pouze nařizuje prvému soudu doplnění řízení, jež zůstalo neúplným, jest podle ducha zákona nepřipustným, neboť účelem jeho jest, by se tomu, kdo nezbytnou cestu potřebuje, dostalo jí rychle a s výlohami pokud